

Η ΠΟΛΗ

Αν ήτανε ο δρόμος για την Ιθάκη πιο όμορφος απ' την Ιθάκη, τότε ο δρόμος για τη Δαμασκό δεν είναι ομορφότερος από εκείνη.

1.

Η πόλη μοιάζει με ρυτίδες που τυλίγονται η μια γύρω απ' την άλλη σαν σώματα λησμονημένων μέσα σε τριτοκοσμικά κελιά, ανάγλυφη σαν διάτρητη ανάμνηση, λαμπερή σαν ρούχο γιορτινό, σκανδαλιστική σαν κλωστές περσικού χαλιού, η πόλη αυτή ακατάπαυστα με μάγευε με τη συσσώρευσή της, το ένα στρώμα να πλαγιάζει με το άλλο, να γεννά δίχως να εγκυμονεί, μια πόλη που καλύπτει με πέπλο το πρόσωπό της κι αφήνει γυμνά τα μελαμψά της πόδια, η πόλη με διασχίζει όταν την αποπλανώ, πηγαινοέρχομαι κάθε μέρα και τη διασχίζω όπως έκοβαν οι νονοί της προλεταριακής επανάστασης τα κεφάλια της βελούδινης τάξης στην αρχή, κι έπειτα τα κεφάλια των φίλων, τη διασχίζω με υπομονή καμήλας, τη ζέση ενός καλάσνικοφ και τη λαχτάρα μιας ακρίδας μπρος στον αγρό το πρωινό.

Η πόλη μοιάζει με τις αναμνήσεις, θολή κι όμως, γαργαλάει ντροπαλά την αλήθεια, βαραίνει τον ύπνο μας με μεγαλύτερη επιθυμία και τη συνείδησή μας με περισσότερες ερωτήσεις, και σαν κηδεία ξένων σε ξένες πόλεις, ξυπνά το έλεος δίχως ν' αγγίζει τη θλίψη, βογγά μέσα στη νύχτα σαν να προσβλήθηκε απ' την αρρώστια της φυγής και γρατζουνά το δέρμα των συζητήσεών μας με τα νύχια μιας σκοτεινής νοσταλγίας, ύστερα γλιστρά στο κρεβάτι δίπλα μας, κι όταν ξυπνούσαμε στη μέση του θανάτου απ' τον ήχο του λυγμού της, σκέπαζε το κεφάλι της μ' ένα μαξιλάρι και τα όνειρα συνθλίβονταν.

Η πόλη μοιάζει με τους τουρίστες, την απερισκεψία τους, τις ψηφιακές τους κάμερες, τα σανδάλια τους που δεν γνωρίζουν τη γλώσσα των πεζοδρομίων στον παγωμένο τους βορρά, τον πληρωμένο φόρο της ευθυμίας τους, τα τσιγάρα τους από χασίς που τ' απαρνούνται και τους απαρνούνται όταν επιστρέφουν στη χώρα του πάγου, μοιάζει μ' αυτούς, με το ψευτο-μπρούτζινο χρώμα τους, αφού τα κόκαλά τους εμποτίστηκαν με ήλιο και βιταμίνη D, κι οι κάμερές τους με την πόλη.

Η πόλη μοιάζει με πλανόδιους της λοταρίας, με τα άψυχα πρόσωπά τους και τις αναφορές τους στις υπηρεσίες πληροφοριών μετά την

αύξηση της τιμής του ψωμιού, τους μοιάζει καθώς κι αυτοί φυτεύουν όνειρα στους δρόμους, κι υπόσχονται στους περαστικούς εκατομμύρια, ενώ τα παιδιά τους θηλάζουν νερό και κερδίζουν πείνα.

Η πόλη μοιάζει με τις επτά της πύλες, ορθάνοιχτη και δίχως φύλακες, με κρεβάτια πορνών, κλεισμένα ερμητικά σαν τάφος.

Η πόλη μοιάζει με τη Δαμασκό.

2.

Εδώ η πόλη ξαπλώνει πάνω στη ράχη της, ο ήλιος κεντρίζει το δέρμα της και γίνεται όλο και πιο χλομή, ο θόρυβος φτάνει ως τα σύνορά της, απ' τις αρχές του ποταμού ως τα μέσα της ψυχής, τραβώντας το σχοινί του πλακούντα της που δεν έχει κοπεί ακόμα, ρίχνοντας τους φτωχούς της στις άκριες της, τους φτωχούς της που, κάθε φορά που προσπάθησαν να την αγαπήσουν, έπεσαν κάτω απ' τους τροχούς της απεραντοσύνης της, αυτές οι γρατζουνιές που κατοικούν το δέρμα της είναι οι δρόμοι της που διασταυρώνονται με όχι-θεία πρόνοια κι αυτό το σύννεφο το μαύρο που τυλίγεται γύρω από το λαιμό της είναι πράγματι το επακόλουθο της χρόνιας αναποφασιστικότητάς της να κόψει το κάπνισμα, ω Θεέ μου, πώς ν' αναρριχηθώ στο στήθος της που τις ρυτίδες της από ψηλά αγναντεύει, τα γκρίζα σπίτια ν' απλώνονται πάνω του από τις παρυφές ως τη θηλή, ακολουθώντας το σχέδιο της συσσώρευσης απ' τον καιρό της τυχαίας αποκάλυψης της ηδονής ανάμεσα σ' έναν άντρα και μια γυναίκα ως τον πολιτισμό, δεν το πιστεύω πώς ένα στήθος μπορεί να ονομάζεται βουνό δίχως μεταφορά, κι όπου ένα μονοπάτι που ανοίχτηκε απ' όσους πέρασαν χωρίς να αγαπήσουν τους εχθρούς τους, παραμένει εκεί σαν ταφόπλακα που την ιστορία διαδίδει, εδώ ξαπλώνει η πόλη, καινούργια, σαν να μην έχει προηγηθεί της αλφαβήτου με αναρίθμητες καταστροφές, περιφραγμένη από τοίχους που δεν μοιάζουν με πολιορκία και καταφέρνεις σχεδόν, αν ακούσεις για λίγο προσεχτικά, ν' αφουγκραστείς μια ανεπαίσθητη ηχώ εκείνων που όρθωσαν το ανάστημά τους κι ήπιαν απ' το νερό της, εκ των οποίων κάποιοι, λόγω κληρονομικότητας, διαπότισαν το αίμα σου, το μiasμένο απ' τα τραγούδια, είναι εκείνη το πρώιμο νεκροταφείο που οι άνθρωποι τίμησαν ως τεκμήριο αναμνήσεων, διέρχομαι μέσα απ' αυτήν σαν ξένος του εαυτού μου, διέρχεται μέσα από μένα ανίδεη για το πρόσωπό μου, τη διακρίνω μες στα πρόσωπα ξένων που έγιναν δικοί της και ταυτιζόμαστε ενώπιον της ψευδαίσθησης, είναι

αρχαία σαν απολίθωμα κι εγώ νέος σαν το τέλος της ιστορίας, πιάνομαι από το φόρεμά της σαν παιδί, πιάνεται απ' την καρδιά μου σαν γυναίκα και διαπράττουμε μαζί ένα ποίημα, εγώ ο ονειροπόλος που κυνηγά την ποίηση κι εκείνη η ρεαλίστρια, που γεννά παιδιά μα δεν τα ανατρέφει, εγώ ο εφήμερος κι εκείνη η παντοτινή αιωνιότητα, εγώ ο μοιρολάτρης, κορεσμένος από μεταφυσική κι εκείνη η άθρη ρεαλίστρια, δεν υπάρχει για μένα παρηγοριά ούτε ζημιά σ' εκείνη εκτός απ' το ότι γίναμε τυχαία εραστές.

3.

Κατεβαίνοντας το δρόμο προς τη μέση της, διασταυρώνομαι με την αμφιβολία, εκείνη προχωρά προς την απόλυτη σιγουριά κι εγώ σχεδόν αγγίζω την ιδέα της απαλής της άκρης, σπάζω τον κουμπαρά του χρόνου και βγάζω από 'κει τρεις μέρες και μερικές ώρες, εκείνες τις στιγμές χαράς που μάζεψα στη διάρκεια της ζωής μου και παραμένουν ζωντανές, το βάρος ενός καλάσνικοφ που μου κληροδότησε ένας κομμουνιστής που πέρασε τυχαία δίπλα από την πληγή μου, συνεχίζει να βαραίνει τον δεξί μου ώμο και γι' αυτό ο αριστερός μου έγινε πιο ψηλός και πιο περήφανος, στο βάλτο των ημερών μου λιμνάζουν τώρα περισσότερα νερά προμηνύοντας το αργό βύθισμα, ενώ η πορτοκαλιά που συνεχίζει να εμφανίζεται στο όνειρό μου με μια γεύση που μοιάζει μ' εκείνη της Γάζας και μια ανεπαίσθητη πικράδα που μοιάζει με τον αέρα της Δαμασκού, αντιστέκεται στην ερμηνεία της από τη Βικιπαιδεία μα όχι από τον Ιμπν αλ Αραμπί, στο τέλος του μονοπατιού που οδηγεί στην «Ευθεία Οδό» βρίσκω τον Ανανία και πάμε μαζί στο σπίτι του Ιούδα, περπατάμε συνεπαρμένοι από τις λεπτομέρειες που πέφτουν απ' τον ουρανό ως καλλιτεχνικά ψεγάδια της αρχιτεκτονικής του Θεού, συναντάμε τους μάρτυρες που περιμένουν στον προθάλαμο κάποιον να τους απαντήσει στα υπαρξιακά τους ερωτήματα, όπως για ποιο λόγο τους στριμώξανε μαζί με τους εχθρούς τους σ' ένα δωμάτιο κάτω απ' το σλόγκαν «είμαστε όλοι μας μάρτυρες», αυτή η πόλη τρώει το κρέας των αδερφών της και παραφαγωμένη ρεύεται, αυτή η πόλη είναι περιφραγμένη με τις ιστορίες και τις προσευχές εκείνων που επλήγησαν από την ευλάβεια, αυτή η πόλη δεν έκοψε το σχοινί του πλακούντα που την ενώνει με το θάνατο, αλλά ακονίζει το μαχαίρι της κάθε νύχτα με την ελπίδα μιας επικείμενης σφαγής, ας ήμουν τόσο ζεστός σαν μηχανή

αυτοκινήτου μέσα στο λυπημένο σου χειμώνα ή τόσο ψυχρός σαν τάφος
μες στο πικρό σου καλοκαίρι, ω τσιμεντένια έρημος, πόλη που πίνει το
τσάι στους ήχους της μάχης και χορεύει το χορό της ήττας πάνω στα
πτώματα των άσωτων υιών της, αμήν.

4.

Δεν έχω στη φαρέτρα μου φως αρκετό για να μοιράσω στους τυφλούς
του Μέτερλινκ, οι τοίχοι εσωκλείουν το νόημα στην ψυχή μου όπως η
πόλη τις αναμνήσεις μου, αχ πιστή ψυχή μου, αχ άπιστο σώμα μου, τώρα
θα ομολογήσω το πρωταρχικό μου αμάρτημα, πως όλα μου τα ποιήματα
που κάρφωσα στη σάρκα των ημερών σας σαν σκουριασμένο μαχαίρι δεν
είναι τα ποιήματά μου, τα έκλεψα απ' όσους λησμονήθηκαν κι όσους
λησμόνησαν, τα μάζεψα απ' τα λευκά κρεβάτια των νοσοκομείων και
τους στεναγμούς των βασανισμένων, είναι η μνήμη των γυναικών που
χύθηκε σαν αίμα μπρος στην αρρενωπότητα του Θεού, τα γαργαρίσματα
όσων πέθαναν από το κρύο στη μέση του τραγουδιού, είναι το όνειρο,
άδειο απ' αυτούς που το ονειρεύονται, ναι, τούτα δεν είναι ποιήματά μου,
είναι απολιθωμένες αναμνήσεις από ανθρώπους που έζησαν σε χρόνους
μακρινούς, δεν ξέρουμε τα ονόματά τους όμως τους κουβαλάμε στα
χλομά μας πρόσωπα, επιθυμίες που δεν έγιναν πραγματικότητα και γέλια
μεταχειρισμένα, αυτά δεν είναι τα ποιήματά μου, είναι ανάσες των
πνιγμένων και των κρεμασμένων, και οι ψυχές που κύλησαν έξω από τις
μικρές τρυπούλες που άνοιξαν οι σφαίρες...

Αυτά στ' αλήθεια δεν είναι τα ποιήματά μου

Δεν είναι τα ποιήματά μου.

5.

Όχι μονάχα εγώ

Όλοι μας ξένοι είμαστε

Αλλιώς, πώς εξηγείτε την πόλη;

6.

Τον ποιητή που συνάντησα σε κάποιο μπαρ της Δαμασκού...

...

τον έφαγε ένας λύκος.

7.

Απ' την αρχή του σώματος ως τα όρια της επιθυμίας, η νύχτα πέφτει πληγή την πληγή και βρίσκω καταφύγιο στο φως, οι γυναίκες κρυμμένες στις κελεμπίες τους, μου υπενθυμίζουν την αρρενωπότητα του κόσμου και γαντζώνομαι από μια θηλυκότητα για να γλιτώσω, η κόπωση που ξεχύνεται πίσω από τους περαστικούς με τραβάει στον πάτο, αυτή η πόλη δεν μοιάζει της χαράς μα έχει μέσα της μια ασάφεια που μας βασανίζει με φευγαλέα ευτυχία, δεν μοιάζει του θανάτου, αλλά διέπεται από τέρματα, είναι η αδικία που μοιράζεται με σκανδαλώδη δικαιοσύνη, το όνειρο μιας γυναίκας για ελευθερία, ο αναστεναγμός του Θεού, το κεφάλι του Βαπτιστή Ιωάννη που διατρέχει τις νύχτες μας κλαίγοντας, η συμμαχία ανάμεσα στο ποίημα και τον εκτελεστή, ανάμεσα στη φρέσκια μυρωδιά των τοίχων και τη γεύση των σοκακιών που οδηγούν στην αρχή, είναι η Δαμασκός, η νύφη του ακατάπαυστου αίματος, ο χορός της Σαλώμης που βρέχει μέρες μες στις μέρες μας, το τέλος που τώρα ξεκινά, η προσευχή της μάνας μου μουσκεμένη με μύθους, ο μιναρές που αγγίζει τα δάχτυλα του Θεού, η φωνή της έχει μια γεύση που θυμίζει το χρώμα της ποίησης, το σώμα της ανάγλυφη τοπογραφία μιας αμαρτίας, είναι η Δαμασκός που με γέννησε κι έπεσε από τη σφαίρα ενός σκοπευτή, άρα μαζί γεννηθήκαμε, την τραβάω πάνω μου και το τραγούδι συντριβεται, με τραβάει πάνω της και το ποίημα με πληγώνει, –ω εσείς που πιστεύετε, μην πλησιάζετε τη Δαμασκό εκτός κι αν είστε μεθυσμένοι γιατί είναι καμωμένη από λήθαργο– έχει τα σκοτωμένα τραγούδια, τις λεπτομέρειες της προφητείας, τη μυρωδιά της έμπνευσης κι εμείς έχουμε το μυστικισμό κάτω απ' τον αφαλό της, γυμνοί, είμαστε οι άπιστοι γιοι της που χαθήκαν στο βορρά κι αυτή η μάνα μας που δεν μας θήλασε παρά φόβο, κι έτσι κληρονομήσαμε τη Σούρα των Ποιητών, αυτή είναι η Δαμασκός, μήλο του φωτός, Βίβλος της θλίψης κι επιστολές του Ιμπν αλ Αραμπί που δεν έφτασαν ακόμα.

Ghayath Almadhoun

Μεταφράστηκε από τα αραβικά από:

Αγγελική Σιγούρου (Aggeliki Sigourou)